JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
L. A. GEELHOED
19 päivänä syyskuuta 2002 [1]

I Johdanto

1. Tarkasteltavana olevalla valituksella O'Hannrachain vaatii kumoamaan tuomion, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antoi 16.1.2001 yhdistetyissä asioissa O'Hannrachain ja Chamier vastaan parlamentti (T-97/99 ja T-99/99, Kok. H. 2001, s. I-A-1 ja II-1, jäljempänä valituksenalainen tuomio). Kyseisellä tuomiolla hylättiin kanne, jossa vaadittiin muun muassa kumoamaan nimittävän viranomaisen päätös, jolla Lopez Veiga nimitettiin varainhoidosta ja sen valvonnasta vastaavan pääosaston pääjohtajan virkaan.

II Tosiseikat ja menettely

2. Tarkempi kuvaus tosiseikoista ja menettelystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on löydettävissä valituksenalaisesta tuomiosta.

3. Kokoavasti kyse on siitä, että sisäisen uudelleenjärjestelyn yhteydessä, jolla henkilöstöasioista, varainhoidosta ja sen valvonnasta vastaava pääosasto jaettiin yhtäältä henkilöstöasioista vastaavaan ja toisaalta varainhoidosta ja sen valvonnasta vastaavaan pääosastoon, avoimeksi julistettiin muun muassa varainhoidosta ja sen valvonnasta vastaavan pääjohtajan virka. Aluksi virka päätettiin täyttää Euroopan yhteisöjen henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti. Pätevyysvaatimusten osalta avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittiin muun muassa erityinen kokemus varainhoidon alalta. O'Hannrachain, Lopez Veiga ja neljä muuta ehdokasta hakivat tätä virkaa. Samoin kuin eräs toinen hakija, Lopez Veiga, joka oli tuohon aikaan komission virkamies mutta joka oli tilapäisesti siirretty parlamenttiin puhemiehen kabinettipäälliköksi, ei kuulunut niiden henkilöiden joukkoon, jotka saattoivat hakea virkaa henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla. Hän kuitenkin asettui ehdolle siltä varalta, että nimittävä viranomainen päättäisi laajentaa hakijoiden piiriä henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan nojalla. Vähän tämän jälkeen Lopez Veiga nimitettiin kyseiseen virkaan. O'Hannrachain valitti asiasta, turhaan, ja nosti tämän jälkeen kanteen nimityspäätöstä vastaan.

4. O'Hannrachain valitti valituksenalaisesta tuomiosta 19.3.2001 vaatien sen

1 — Alkuperäinen kieli: hollanti.

kumoamista, hänen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiensä vaatimusten hyväksymistä ja lopuksi vastaajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

III Valitus

5. Tarkasteltavana olevassa O'Hannrachain on esittänyt kuusi kanneperustetta. Ensinnäkin hän väittää, että henkilöstösääntöjen 29 artiklaa on rikottu. Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut laillisuusperiaatetta sekä perusteluvelvollisuutta ja kontradiktorisen menettelyn periaatetta. Kolmanneksi se on loukannut avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen liittyviä oikeusvaikutuksia. Neljäs kanneperuste koskee harkintavallan väärinkäytöstä tehtyä virheellistä tulkintaa. Viidennessä vedotaan henkilöstösääntöjen 7 ja 27 artiklaan sekä syrjintäkiellon periaatteeseen. Lopuksi hän väittää, että hyvän hallinnon periaatetta on loukattu ja että perusteluvelvollisuus on laiminlyöty.

A *Ensimmäinen kanneperuste: henkilöstösääntöjen 29 artiklan rikkominen*

6. Ensimmäinen kanneperuste koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviota valituksenalaisen päätöksen 33—37, 39 ja 40 kohdassa.

7. O'Hannrachain väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut henkilöstösääntöjen 29 artiklaa katsoessaan, että nimittävä viranomainen voi noudattaa 29 artiklan 2 kohdan mukaista menettelyä sen jälkeen, kun se on aloittanut henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan mukaisen palvelukseenottamismenettelyn suorittamatta kuitenkaan tätä ennen 29 artiklan mukaista hyväksyttävien hakijoiden ansioiden vertailevaa arviointia sen selvittämiseksi, täyttyvätkö kilpailuilmoituksessa edellytetyt vaatimukset. Hän väittää, ettei nimittävä viranomainen ole siten arvioinut tarkasteltavana olevassa asiassa sitä, johtaisiko henkilöstösääntöjen 29 artiklan mukainen sisäinen ylennys- tai siirtomenettely tässä tapauksessa mahdollisimman pätevän, tehokkaan ja luotettavan henkilön nimittämiseen.

8. O'Hannrachain väittää lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen myöntäneen tuomionsa 37 kohdassa, että ehdokkuuksien tuoma etu oli "ennalta pääteltävissä olevaa" perustelematta tai selvittämättä tätä mitenkään. O'Hannrachainin mukaan tämä merkitsee sen myöntämistä, että parlamentti on tietoisesti ja ennalta määrätysti halunnut nimittää Lopez Veigan, loukaten tätä tarkoitusta varten luotuja menettelyjä.

9. O'Hannrachain katsoo, että vaikka jo lyhyt aika, jonka Lopez Veigan virkaan nimittäminen vei, on sinänsä merkillepantavaa, se on omiaan herättämään kysymyksen siitä, missä olosuhteissa kyseinen nimitys tehtiin. Tältä osin O'Hannrachain toteaa, että Lopez Veigan hakemus poimittiin muiden joukosta väärinkäyttäen henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdassa

mainittua menettelyä; ettei henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan mukaisesti vaatimukset täyttävien hakijoiden ansioita vertailtu; että puhemiehistö teki kiirehtien päätöksen, jota koskevaa ehdotusta oli hädin tuskin perusteltu; ja ettei viime vaiheessa mukana olleista hakijoista keskusteltu eikä esitetty perusteluja sille, miksi Lopez Veigaan lopulta päädyttiin.

Ensimmäisen kanneperusteen arviointi

10. Parlamentti väittää, ettei ensimmäistä kanneperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska se kohdistuu tosiseikkojen arviointiin, ja että se on vähintäänkin perusteeton, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustanut tuomionsa vakiintuneeseen henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohtaa koskevaan oikeuskäytäntöön. Lisäksi valittaja on tulkinnut väärin ilmaisua "ennalta pääteltävissä olevaa", joka mainitaan valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa.

11. Olen samaa mieltä parlamentin kanssa siitä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole syyllistynyt virheelliseen tulkintaan todetessaan, että palvelukseenottomenettelyä voitiin laajentaa henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan nojalla, vaikka henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu toinen menettely oli käynnissä ja siitä huolimatta, että neljä edellytykset täyttävää ehdokasta oli hakenut virkaa ensimmäisen menettelyn yhteydessä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi tältä osin tukeutua vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön. Tästä johtuu, että henkilöstösäännön 29 artiklassa käytetty termi "mahdollisuudet" osoittaa, ettei nimittävän viranomaisen tarvitse välttämättä ryhtyä siinä lueteltuihin toimenpiteisiin, vaan sen tulee kussakin tapauksessa tutkia, johtavatko toimet siihen, että mahdollisimman pätevä, kyvykäs ja luotettava henkilö nimitetään.[2] Tästä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi päätellä, ettei nimittävän viranomaisen tarvinnut välttämättä noudattaa osoitetussa järjestyksessä henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdassa lueteltuja eri menettelytapoja.[3] Edelleen mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, ettei nimittävä viranomainen ole sidottu kerran käynnistämäänsä valintamenettelyyn[4] vaan sillä on toimivalta laajentaa yksikön edun nimissä valintamahdollisuuksiaan[5] ja käyttää näin sille henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan nojalla annettua valtaa. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä johtuu niin ikään, että päätöstä henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdassa mainitun mahdollisuuden käyttämisestä ei tarvitse välttämättä tehdä avointa virkaa koskevan ilmoituksen julkaisuhetkellä ja että tähän säännökseen turvautumiselle ole asetettu minkäänlaisia julkaisemista koskevia edellytyksiä[6] vaan tällöin riittää, että kyse on A 1 tai A 2 -tason virkamiehen palvelukseen ottamisesta tai tehtävästä, joka edellyttää erityispätevyyttä.

2 — Yhdistetyt asiat 12/64 ja 29/64, Ley v. komissio, tuomio 31.3.1965 (Kok. 1965, s. 143).

3 — Ks. esim. ensimmäisen oikeusasteen viittaus aikaisempaan oikeuskäytäntöönsä asiassa T-586/93, Kotzonis v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 22.3.1995 (Kok. 1995, s. II-665) ja T-118, Anacoreta Correira v. komissio, tuomio 11.6.1996 (Kok. H. 1996, s. I-A-283 ja II-835).

4 — Ks. esim. asia 26/68, Fux v. komissio, tuomio 24.6.1969 (Kok. 1969, s. 145); yhdistetyt asiat 316/82 ja 40/83, kohler v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 9.2.1984 (Kok. 1984, s. 641); ja asia 135/87, Vlachou v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 8.6.1988 (Kok. 1988, s. 2901).

5 — Ks. esim. asia T-38/89, Hochbaum v. komissio, tuomio 14.2.1990 (Kok. 1990, s. II-43) ja asia Kotzonis v. talous- ja sosiaalikomitea (mainittu edellä alaviitteessä 3).

6 — Yhdistetyt asiat 81/74—88/74, Marenco ym. v. komissio, tuomio 29.10.1975 (Kok. 1975, s. 1247).

12. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi näin ollen päätellä vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella, johon valituksenalaisessa tuomiossakin viitataan, että nimittävällä viranomaisella oli toimivalta päättää, että palvelukseenottomenettelyä jatkettaisiin henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan mukaisesti ja että huomioon otettaisiin sitten, kun valintamahdollisuudet olivat laajentuneet sen haluamalla tavalla, myös ne kaksi hakijaa, jotka eivät täyttäneet henkilöstösääntöjen 29 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti ensin toimeenpantua palvelukseenottomenettelyä koskevia edellytyksiä.

13. Mitä tulee O'Hannrachainin väitteeseen, joka koskee ilmaisun "ennalta pääteltävissä olevaa" valituksenalaisen tuomion 37 kohdassa, todettakoon, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on epäilemättä tarkoittanut tällä, että ne kaksi hakijaa, jotka otettiin mukaan, kun menettelyä laajennettiin henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan nojalla, olivat ensi näkemältä (ennalta päätellen) kiinnostavia asianmukaisen virantäytön kannalta.

14. Näistä seikoista johtuu, ettei tätä kanneperustetta voida hyväksyä.

B *Toinen kanneperuste: laillisuusperiaatteen ja perusteluvelvollisuutta ja kontradiktorista menettelyä koskevien periaatteiden loukkaaminen sillä perusteella, että päätöksen antamisen jälkeen laadittujen asiakirjojen esittäminen sallittiin*

15. O'Hannrachain väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen loukanneen valituksenalaisen tuomion 58, 61 ja 66 kohdissa laillisuusperiaatetta sekä perusteluvelvollisuutta ja kontradiktorista menettelyä koskevia periaatteita sen otettua vastaan käsiteltäessä asiaa ensimmäisessä oikeusasteessa parlamentin asiakirjoja, jotka oli laadittu Lopez Veigan nimittämisen jälkeen.

16. Kiteyttäen hän väittää, että päätöksen laillisuus on todettava sen tekemishetkellä, ottamatta huomioon asiakirjoja, jotka ovat tulleet saataville tämän jälkeen, koska nimittävällä viranomaisella ei ollut niistä tietoa hetkellä, jona se päätöksensä teki. Perustelujen on näin ollen nojauduttava todennettavissa oleviin seikkoihin, jotka ilmenevät päätöksen tekemiseksi kootuista asiakirjoista. Lisäksi riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen laadittujen asiakirjojen huomioiminen, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki valituksenalaisessa tuomiossa, on hänen mukaansa kontradiktorisen periaatteen vastaista.

17. Parlamentin mukaan Hannrachainin käsitys laillisuusperiaatteesta perustuu oikeuskäytännön väärään tulkintaan. Tarkasteltavana olevassa asiassa on sen mielestä kyse vain asiakirjoista, joissa vahvistettiin se, mikä jo Lopez Veigan nimittämisestä tehdyn päätöksen aikaan jo tiedettiin. Näin ollen väite on perusteeton.

Toisen kanneperusteen arviointi

18. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY:n perustamissopimuksen

230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen yhteydessä toimen lainmukaisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella.[7] Tästä ei kuitenkaan ole kysymys tarkasteltavana olevassa asiassa.

19. Onkin tehtävä ero yhtäältä niiden seikkojen välillä, jotka olivat päätöksen perusteena, ja toisaalta niiden asiakirjojen välillä, jotka esitetään puolustautumisoikeutta käytettäessä ja joiden tarkoituksena on antaa tukea tehdyn päätöksen perusteluille.

20. Tältä osin on syytä huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa valituksenalaisen tuomion 56 ja 57 kohdassa, että vakiintuneesta oikeuskäytännöstä johtuu, että harkintavalta, joka nimittävällä viranomaisella nimitysasioissa on, edellyttää hakijaa koskevien asiakirjojen läheistä tarkastelua ja avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittujen edellytysten huolellista noudattamista siten, että hakijat, jotka eivät täytä näitä edellytyksiä, sivuutetaan ja että avointa virkaa koskeva ilmoitus muodostaa oikeudelliset puitteet, joiden sisällä nimittävä viranomainen sitoutuu toimimaan ja joita sen on tarkasti noudatettava. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa lisäksi, että sen selvittämiseksi, onko nimittävä viranomainen pysynyt lain asettamissa rajoissa ja onko se toiminut yksikön edun mukaisesti, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtäväksi jää tarkistaa, mitkä olivat vaaditut edellytykset, ja sen jälkeen todeta, täyttikö valittu hakija ne. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa lopuksi, ettei tällainen tarkastelu merkitse sitä, että se korvaa omalla ansioiden arvioinnillaan nimittävän viranomaisen tekemän arvion.

21. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin varmisti aluksi, että Lopez Veiga täytti avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainitut edellytykset. Koska valittajat väittivät ensimmäisessä oikeusasteessa, että Lopez Veigalla on ollut esittää taloustieteen tai rahoituksen alan yliopistotutkintoa tai vastaavaa ammatillista kokemusta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki nämä seikat syvällisesti. Tältä osin se perusti näkemyksensä Lopez Veigan ansioluetteloon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi sitten, pyydettyään ensin parlamentilta kyseisen tutkinnon virallisen jäljennöksen sekä luettelon sen saamiseksi seuratuista kursseista, että Lopez Veigalla on taloustieteen alan yliopistotutkinto. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lisäksi ansioluettelon ja parlamentin vastineensa liitteessä esittämien asiakirjojen perusteella, että Lopez Veigalla oli myös tarvittavat tiedot toimielimiin sovellettavan säännöstön osalta.

22. O'Hannrachain kyseenalaistaa parlamentin esittämät asiakirjat. Hänen mukaansa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei olisi pitänyt ottaa niitä huomioon. On syytä huomata, että tarkasteltavana olevassa asiassa on kyse ansioluettelossa mainittujen seikkojen todentamisesta ja että nämä asiakirjat toimitettiin osana ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyä vastinetta. Oikeudellisen kysymyksen osalta ensimmäisen oikeus-

7 — Yhdistetyt asiat 15/76 ja 16/76, Ranska v. komissio, tuomio 7.2.1979 (Kok. Ep. IV, s. 311).

asteen tuomioistuin totesi, että vaikka asiakirjat esitettiin Lopez Veigan ehdolle asettumisen jälkeen ja vaikka niillä pyritäänkin osoittamaan, että nimittävän viranomaisen tiedot olivat päätöstä tehtäessä täsmällisiä ja täydellisiä, ei niitä voi pitää seikkoina, jotka olisivat käyneet ilmi päätöksen tekemisen jälkeen. Näin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt virheellistä oikeudellista tulkintaa. Tätä kanneperustetta ei siten voida hyväksyä.

C *Muut kanneperusteet*

23. Kolmas, neljäs, viides ja kuudes kanneperuste ovat pitkälti yhteneviä sikäli, että ne koskevat lähinnä varainhoidosta ja varainhoidon valvonnasta vastaavaksi pääjohtajaksi nimitetyn henkilön sopimattomuutta ja väärinkäytöksiä nimitysmenettelyssä. Kertaan seuraavassa aluksi asianosaisten näkemykset ja teen sitten yhdistetyn arvion muista kanneperusteista.

1. Kolmas kanneperuste: perusteluvelvollisuuden ja avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen liittyvien oikeusvaikutusten loukkaaminen

24. Tämä kanneperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 62—66 kohtaan. Tässä tuomion osassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyy siihen lopputulemaan, ettei nimittävä viranomainen ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä todetessaan, että Lopez Veigalla on avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa edellytetty kokemus ja tietämys. O'Hannrachainin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt näin oikeudellisen virheen ja loukannut avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen liittyviä oikeusvaikutuksia.

25. Hän painottaa etenkin olosuhteita, jotka johtivat viran vapautumiseen. Hän mainitsee erityisesti, että ne syyt, joiden vuoksi vanha pääosasto jaettiin kahdeksi uudeksi pääosastoksi, liittyivät rahoitusta ja talousarviota koskevan sääntelyn monimutkaistumiseen, minkä vuoksi virkaa täytettäessä on edellytettävä erityistaitoja ja laajaa kokemusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa tämä seikka huomioon arvioidessaan, saattoiko nimittävä viranomainen päätyä perustellusti tekemään riidanalaisen päätöksen. O'Hannrachain väittää, ettei Lopez Veiga täytä näitä kahta avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittua vaatimusta eli taloustieteen tai rahoituksen alan yliopistollisen tutkinnon tai vastaavan työkokemuksen omaamista sekä yhteisön toimielimiä koskevan sääntelyn syvällistä tuntemusta erityisesti rahoituksen alalla.

26. O'Hannrachainin mukaan päätöksessä, jolla Lopez Veiga nimitettiin pääjohtajaksi, ei ole minkäänlaisia perusteluja, joiden avulla voitaisiin todeta, että tämä täyttää asetetut vaatimukset. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on väärin perustein tyytynyt parlamentin lausumiin. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asettunut nimittävän viranomaisen asemaan ryhtyessään itse valikoimaan tarvittavat pätevyysvaa-

timukset, tuoden esiin ne, jotka Lopez Veiga täytti ja hyläten ne, joita hän ei selvästikään voinut täyttää.

27. Parlamentti katsoo, että tämä kanneperuste on jätettävä tutkimatta tai että se on vähintäänkin perusteeton. Ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on parlamentin mukaan perustellut riittävästi, mistä syistä nimittävä viranomainen saattoi todeta Lopez Veigan täyttävän pätevyysvaatimukset. Parlamentti painottaa lisäksi sitä, että O'Hannrachain väittää, että riidanalainen nimityspäätös on jo itsessään puutteellisesti perusteltu, mitä tulee avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittuihin vaatimuksiin. Toisin sanoen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt tarkistaa ei vain sitä, saattoiko nimittävä viranomainen päätyä tarkastelevana olevassa asiassa tehtyyn päätökseen, vaan myös se, oliko nimityspäätös itsessään riittävästi perusteltu.

O'Hannrachain ei ole kuitenkaan esittänyt tätä kanneperustetta ensimmäisessä oikeusasteessa. Parlamentti väittää lisäksi, ettei nimittävän viranomaisen tarvitse perustella päätöstään tältä osin. Mitä tulee väitteeseen, että avointa virkaa koskevan ilmoituksen oikeusvaikutuksia on loukattu, parlamentti katsoo, ettei yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ole enää valitusvaiheessa arvioida tosiseikkoja sellaisina, kuin ne on esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

2. Neljäs kanneperuste: harkintavallan väärinkäytön käsitteen virheellinen soveltaminen

28. Tämä kanneperuste kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvioon, joka käy ilmi valituksenalaisen tuomion kohdista 109, 111, 112 ja 116—120. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti harkintavallan väärinkäytön käsitettä kieltäytyessään pitämästä O'Hannrachainin esittämiä lukuisia, objektiivisia, merkityksellisiä ja yhtäpitäviä seikkoja merkkeinä harkintavallan väärinkäytöstä. Lisäksi se jättänyt käsittelemättä näitä seikkoja yksittäin, eikä se ole arvioinut yleiskuvaa, joka niistä kokonaisuudessaan saadaan.

29. Hän lainaa esimerkinomaisesti varapuhemiehen, parlamentin kvestorin ja poliittisten puolueiden lausumia ja kiinnittää huomiota siihen, että osa hakijoista vetäytyi kilvasta, sekä siihen, että Lopez Veiga jätti hakemuksensa siltä varalta, että nimittävä viranomainen päättäisi turvautua henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohtaan, ja vielä siihen, ettei Lopez Veiga täytä eräitä tehtävien kannalta välttämättömiä vaatimuksia. O'Hannrachainin mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän huomion, että parlamentin puhemies oli ilmoittanut halustaan nimittää Lopez Veiga korkean tason virkaan, sekä sen, että puhemies oli myöntänyt Lopez Veigan osallistuneen palvelukseenottomenettelyn valmisteluun, kuten valituksenalaisen tuomion 120 kohdasta ilmenee, olisi yksinäänkin pitänyt riittää perusteeksi päätymiselle siihen lopputulokseen, että harkintavaltaa on käytetty väärin. O'Hannrachain väittää, että tämä kävisi joka tapauksessa ilmi näistä seikoista, kun niitä tarkastellaan kokonaisuutena.

30. Lopuksi hän väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt osan näistä merkeistä selityksettä tai vähintäänkin riittämättömin perustein taikka pitänyt niitä merkityksettöminä.

31. Parlamentti katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, ettei kyseessä ole ollut harkintavallan väärinkäyttö. Näin tämä kanneperuste olisi hylättävä.

3. Viides kanneperuste: henkilöstösääntöjen 7 ja 27 artiklan rikkominen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaaminen

32. O'Hannrachain väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut valituksenalaisen tuomion 84—88 kohdassa henkilöstösääntöjen 7 ja 27 artiklaa sekä loukannut syrjintäkiellon periaatetta kieltäytyessään kyseenalaistamasta sellaisen henkilön nimittämistä, joka ei täytä kaikkia avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittuja vaatimuksia, kun taas O'Hannrachain täyttää ne kaikilta osin.

33. O'Hannrachain väittää, että vaikka onkin totta, että nimittävällä viranomaisella on laaja harkintavalta, tarkasteltavana olevassa tapauksessa kyse on hakijasta, joka ei täytä pätevyysvaatimuksia, joten häntä ei ole voitu verrata muihin ehdokkaisiin tai edes ottaa haussa huomioon.

34. Katsoessaan, ettei nimittävän viranomainen ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä pitäessään Lopez Veigan ehdokkuutta asianmukaisena, vaikkei tällä ole valittajan mukaan vaadittua pätevyyttä, erityisesti siksi, ettei Lopez Veigalla ole tarvittavaa tuntemusta talousarvion ja rahoituksen alalla, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on O'Hannrachainin mukaan tehnyt arviointivirheen valituksenalaisen tuomion 84—86 kohdassa.

35. Valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti käsitettä "yksikön etu", koska yleisluonteiset ja poliittiset tehtävät eivät voi korvata kyseessä olevien tehtävien kannalta tarpeellista asiantuntemusta.

36. Parlamentin mukaan tämä kanneperuste on hylättävä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on sen mukaan pysytellyt tiukasti oikeuskäytännössä asetetuissa rajoissa todetessaan, ettei puhemiehistö ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä. Parlamentti painottaa lisäksi sitä, että nimittävällä viranomaisella on oikeuskäytännön mukaan laaja harkintavalta, kun kyse on A 1 –virasta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole myöskään tehnyt arviointivirhettä, joka koskisi käsitettä "yksikön etu".

4. Kuudes kanneperuste: hyvän hallinnon periaatteen loukkaaminen ja perusteluvelvollisuuden laiminlyönti

37. Tämä kanneperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 128 ja 129 kohtaan. O'Hannrachainin mukaan kyse on itse asiassa poliittisesta nimityksestä, jolla suositaan erityispätevyyttä vailla olevaa henkilöä ja joka tehtiin virheellisessä ja tätä lopputulosta palvelemaan tehdyssä menettelyssä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi näin ollen erehtynyt sekä tosiseikkojen että oikeudellisten seikkojen osalta.

38. Parlamentti väittää, että O'Hannrachain tyytyy muistuttamaan olosuhteista, joissa Lopez Veiga nimitettiin, ja ilmaisemaan tyytymättömyyttään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikoista tekemää tulkintaa kohtaan. Tällaista moitetta ei parlamentin mukaan voida ottaa valitusvaiheessa tutkittavaksi. Näin ollen kanneperuste, joka koskee hyvän hallinnon periaatteen väitettyä loukkaamista ja väitettyä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä, olisi hylättävä.

5. Muiden kanneperusteiden arviointi

39. Kolmannella, neljällä, viidennellä ja kuudennella kanneperusteella on se yhteinen piirre, että niillä jälleen kerran riitautetaan nimitysmenettelyssä vallinneet olosuhteet lähestymällä kysymystä eri suunnista.

40. Kuten olen jo todennut arvioidessani ensimmäistä kanneperustetta, vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi katsoa, että turvautuminen palvelukseenottomenettelyn laajentamiseen henkilöstösääntöjen 29 artiklan 2 kohdan nojalla oli tarkasteltavana olevassa tapauksessa sallittua.

41. Jo toisen kanneperusteen käsittelystä seuraa implisiittisesti, että Lopez Veigan ansioluettelosta voitiin päätellä, että hän täytti vaatimukset sellaisina, kuin ne oli avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa asetettu. Puolustautumisoikeuden käyttämisen yhteydessä oli lisäksi esitetty asiakirjoja, jotka vahvistivat tämän toistamiseen.

42. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli arvioinut kyseisiä vaatimuksia pyrkiessään varmistamaan, ettei nimittävä viranomainen ollut ylittänyt harkintavaltansa rajoja ja että avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa asetettuja vaatimuksia oli noudatettu, ja tullut siihen lopputulokseen, että nimittävä viranomainen oli saattanut tehdä perustellusti tämän päätöksen.

43. Kolmas kanneperuste koskee perusteluvelvollisuutta ja avointa virkaa koskevaan ilmoitukseen liittyvien oikeusvaikutusten loukkaamista. Siltä osin kuin tämä kanneperuste kohdistuu myös itse nimityspäätöksen perusteluvelvollisuuteen, se on jätettävä tutkimatta. Huomautettakoon muuten tältä osin, että nimityspäätös, jossa todetaan vain, että hakija täyttää avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainitut vaatimukset ja että tällä on vastaavia henkilökohtaisia ansioita ja kokemusta, on perusteltu riittävällä tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on valvoa, että nimittävä viranomainen on seurannut avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa mainittuja vaatimuksia ja että nimitetty hakija tosiasiallisesti täyttää ne. Olen jo edellisessä kohdassa todennut, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on varmistanut, että kyseinen hakija täyttää kaikki tehtävään liittyvät vaatimukset. Mitä tulee rahoitusalaa koskevaan asiantuntemukseen ja vastaavaan työkokemukseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 62—66 kohdassa esittämät perustelut ovat riittäviä. Näin ollen tämä kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

44. Mitä tulee väitteeseen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon viran vapautumiseen liittyvät olosuhteet (uuden pääosaston luominen ja sen johtamiseen tarvittava erityinen kokemus ja asiantuntemus), totean lisäksi, että tämä oli otettu huomioon määritettäessä pätevyysvaatimuksia. Kyseisten pätevyysvaatimusten noudattamisen valvonta on näin ollen ollut riittävää.

45. Neljännen kanneperusteen osalta huomautan, että väitetty harkintavallan väärinkäyttö pyritään näyttämään valitusvaiheessa toteen väitteillä, joissa viitataan nimityksen aikaan vallinneisiin tosiasiallisiin olosuhteisiin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut nämä tosiseikat valituksenalaisen tuomion 109, 111 ja 116—120 kohdassa. Se on voinut todeta tämän tarkastelun perusteella, ettei harkintavaltaa ole tarkasteltavana olevassa asiassa käytetty väärin. Lisäksi korostan sitä, että väitteet, joilla O'Hannrachain kantaansa perustelee, ovat luonteeltaan tosiseikkoja ja sellaisina ne on aivan ilmeisesti jätettävä tutkimatta. Parlamentti viittaa perustellusti asiassa Hilti vastaan komissio annettuun tuomioon.[8] Siinä todettiin, "että arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee sille esitetyistä todisteista, lukuun ottamatta tilannetta, jossa näitä seikkoja on vääristelty, ei ole sellainen oikeuskysymys, joka sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin". Samoin parlamentti huomauttaa perustellusti, että kanneperuste, jolla riitautetaan valituksenalaiseen tuomioon sisältyvä tosiseikkoja koskeva toteamus, jonka mukaan harkintavallan väärinkäyttöä ei ole näytetty toteen, on jätettävä tutkimatta.[9]

46. Viides kanneperuste perustuu lähinnä väitteeseen, jonka mukaan nimittävän viranomaisen olisi pitänyt vertailla (tai tarkkaan ottaen että sen ei olisi lainkaan pitänyt vertailla) Lopez Veigan ja valittajan ansioita ja tehdä tästä se johtopäätös, että viimeksi mainittu oli pätevämpi kuin nimitetty hakija. Valittaja toistaa tosiseikkaa koskevan väitteensä, jonka mukaan Lopez Veiga ei täytä avointa virkaa koskevassa ilmoituksessa asetettuja vaatimuksia. Tämän väitteen osalta päädyn siihen lopputulokseen, että kyseessä on väite, jota olen jo pitänyt perusteettomana tarkastellessani ensimmäistä, toista ja kolmatta kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen arvioinnin yhteydessä totesin, että palvelukseenottomenettelyä oli mahdollista laajentaa, vaikka se oli kesken. Tämä merkitsee sitä, että Lopez Veigan hakemus voitiin myös ottaa huomioon. Toisesta ja kolmannesta kanneperusteesta tekemästäni arviosta seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin saattoi katsoa sille esitettyjen tosiseikkojen valossa, että Lopez Veiga täyttää pätevyysvaatimukset, jotka tehtävälle oli asetettu.

8 — Asia C-53/92 P, tuomio 2.3.1994 (Kok. 1994, s. I-667).

9 — Asia C-18/91 P, V. v. parlamentti, tuomio 19.6.1992 (Kok. 1992, s. I-3997). Hiljattain asia C-340/00 P, komissio v. Cwik, tuomio 13.12.2001 (Kok. 2001, s. I-10269).

47. Näin ollen kuudes kanneperuste, joka perustuu siihen tosiseikkoja koskevaan väitteeseen, että Lopez Veiga ei täytä asetettuja pätevyysvaatimuksia, ja jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt perusteettomana, ei voi menestyä, koska se on jätettävä tutkimatta.

D *Vahingonkorvaus*

48. Koska edellä esitetyistä seikoista ilmenee, ettei yhtäkään kanneperustetta voida hyväksyä, vahingonkorvausvaatimusta ei ole tarpeen tutkia.

IV Ratkaisuehdotus

49. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

1) hylkää valituksen

2) velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.